

ken ved Vilhelm Lassen, at man om ham til Dels kunde bruge Holbergs Ord i „Niels Klim“, at altfor hurtige Hoveder tidt ere fejle Hoveder, for han var nemlig saa uendelig hurtig, at han ligefrem dumpede ind i Konklusionen uden videre og ikke altid opdagede de Skær, der var. Jeg vil haabe, at den højtærede nuværende Minister vil undgaa disse Fejl, og derfor ønsker jeg ikke Svar straks.

Det glædede mig, at den højtærede Minister indrømmede mig, at jeg havde Ret i, at Petroleumstolden kun kom Selskabet til gode, men han tilføjede spydigt, at det ikke var noget nyt, jeg sagde. Nej, det var det ikke, jeg havde sagt det mange Gange før ligesom det ærede Medlem fra Hillerød (Dinesen). Men det er netop det fiske ved det, at det ikke er noget nyt. Hvis det havde været noget nyt, havde der ikke været noget Grin ved det. Det ejendommelige er netop, at det var noget gammelt, som ikke blot var sagt i Tide af det ærede Medlem fra Hillerød og mig, men som ogsaa kunde være blevet sagt i Tide af de Radikales Ordfører i Landstinget. Tænk, hvis han havde sagt det! Det havde haft sin Charme.

Ministeren vil imidlertid ikke være med til at lægge en ny Petroleumstold, thi, siger han, den udnytter Monopolselskabet. Jeg tror dog, Ministeren ikke har Ret. De ville naturligvis udnytte deres Monopolstilling saa stærkt, de kunne, men Forbrugerne have dog ogsaa en vis Evne til at slaa fra sig. Folk som De og jeg kunne gaa fra Petroleum over til Gas og Elektricitet, og den Vej kunne de nu ogsaa gaa mange Steder paa Landet, men der er noget andet, som er vigtigere, nemlig det industrielle Forbrug af Petroleum. Vi have nemlig ophævet Tolden paa forskellige med Petroleum konkurrerende Olier, og Følgen deraf vil virke ind paa Udnyttelsen af Monopolet. Hvis man derfor vilde prøve paa at lægge en Forhøjelse af Tolden over paa Forbrugerne, kunne de maaske holde det i 1/2 Aar, derefter ville de andre Varer konkurrere Petroleum ud af Markedet. Jeg vil derfor alligevel tillade mig at henstille til den højtærede Minister at tænke venligt paa Petroleum.

Den ærede Finansminister beklagede sig over, at jeg spøgede, han kunde ikke rigtig forstaa, hvor jeg talte Alvor, og hvor jeg talte Spøg. Jeg vil sige, det er en Fejl, ikke hos mig, men hos den ærede Minister, ellers vilde den ærede Minister have set, at der bag ved min Spøg altid ligger en Masse Alvor. Den spøgende

Form elsker jeg, fordi jeg for det første hader det højtidelige, og fordi jeg ogsaa vilde se grinagtig ud, hvis jeg stod her og var højtidelig, jeg mangler det lange Skæg og de øvrige Attribute, der høre dertil. Jeg kan ikke udstaa den højtidelige Façon, men selve Spøgen har ogsaa sin Behagelighed. Den er ligesom Fjeren paa Pilen, der faar den til at gaa lige. Men der er dog 3 Gange, hvor jeg været grav alvorlig her i Salen, men de 3 Gange har det ganske vist ogsaa været saadanne Forseelser, der være begaaede af Ministre eller andre, at jeg vil haabe, at jeg stadig maa være i Stand til overfor den højtærede Minister at anvende den spøgende Tone.

Dernæst kom Ministeren med en Udtalelse, der egentlig forundrede mig. Man fik det Indtryk, at han allerede var amsmüde, han var i og for sig lige glad, om han var Minister, han vilde saamænd gerne gaa allerede. Det var en lidt frivol Tale af den ærede Minister. Naar man bliver Minister, bliver man det ikke for sin egen Forfremmelses Skyld og heller ikke for et Lunes Skyld, men for at tjene sit Land, fordi man har visse Opgaver, som man vil løse. Jeg gaar ud fra, at den højtærede Minister gik ind paa at være Minister af de Grunde, og inden disse Opgaver ere løste, kan jeg ikke tænke mig, at han kan have noget Ønske om at gaa sin Vej. Saa letsindigt og saa frivolt handler en Mand dog ikke, naar han staar med Ministerens Forudsætninger og med Ministerens Alder. Det skinnede endog igennem, at han slet ikke brød sig om at være Minister. Det tror jeg ikke paa. Ministeren maa tilgive mig, ellers vil jeg gerne tro paa hans Ord, men i den Slags personlige Spørgsmaal vil jeg have Lov til at tvivle. Der er ogsaa mange Grunde, hvorfor jeg tror, at Ministeren gerne vil være Minister. Thi hvorfor vilde han ellers være det? Der var jo ingen indre Nødvendighed, der tvang ham. Hvis man havde tilbudt Ministeren at blive Chef for det kgl. Teater, saa kunde han have sagt: Jeg har ikke Lov til at sige Nej, jeg maa realisere mit Livs Ideal. Jeg har baade Kaldelsen og Udvælgelsen. Men her var der ingen Idealer fra den højtærede Ministers tidligere Liv, der tvang ham. Jeg tror ikke en Gang, at den højtærede Ministers dramatiske Virksomhed har gaaet i Retning af Kassestykker. Der har overhovedet ikke været noget som helst, der tvang ham. Den ærede Minister kunde godt have været bekendt at sige Nej. Han blev kun Minister, fordi